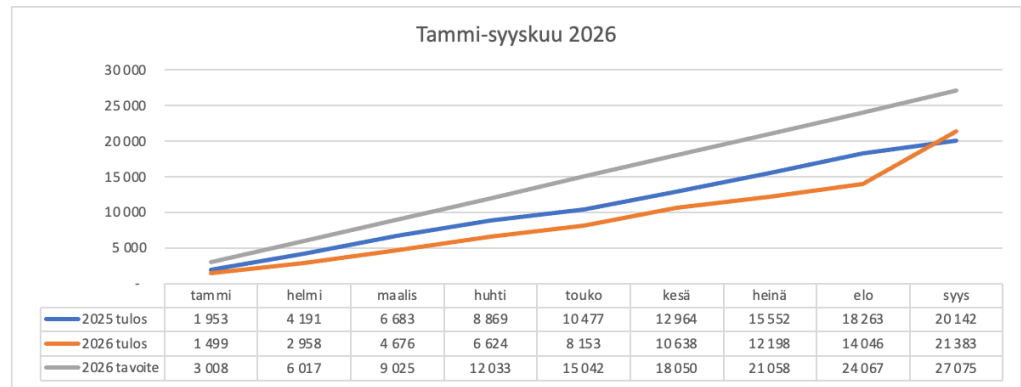

Kannatuskäyrä tammi-syyskuulta 2026

Sadonkorjuun aika

Ville Melasen lähettikirje 7/2026 07.10.2026

Kuulusteluihin lentokentällä

Toisinaan kuljen Venäjälle Turkin kautta lentäen ja toisinaan Virossa Narvan kautta kävellen. Jälkimmäinen vaihtoehto vaikuttaa ehkä helpommalta, halvemmalta ja järkevämältä vaihtoehdolta, mutta ei se aina niinkään mene. Kuluneena kesänä jotkut ovat joutuneet odottamaan Narvan-rajalla jopa kaksi yötä Venäjälle pääsyä. Raja-aseman aukioloa on edelleen rajoitettu ja kesällä on enemmän matkustajia. Ajatus noin pitkästä odottamisesta ei kiehtonut minua, vaikka olin tietoinen myös siitä, että syksymmällä matkustavaisia liikkuu vähemmän. Jos matkaan on yhdistettävissä jumalanpalveluksen pitäminen Narvassa, on selvää, että silloin on järkevää kulkea Venäjälle Narvan kautta. Tällä kertaa lensin kuitenkin Turkin kautta Pietariin. Toisinaan lentolippujen hinnat tulevat lähelle samoja kustannuksia kuin Narvan kautta kulkemisesta. Lentoteitse kulkeminen on vaan monella tavalla tehokkaampaa, vaikka matkakilometrejä tulee huomattavasti enemmän. Saavuttuani Pietariin ja mentyäni passintarkastukseen minut vietiin sivuun odottamaan. Samaan paikkaan tuli myös moni muu ihmettelemään tilannetta. Joskus aikaisemminkin minulle on käynyt näin, mutta odottaa on täytynyt ehkä viitisen minuuttia, minkä jälkeen matka on jatkunut ilman mitään kuulusteluja. Nyt kävi toisin.

Jouduin ensimmäistä kertaa kuulusteluihin Pietarin lentokentällä. Ei siinä mitään, että jouduin kuulusteluihin. Saahan minua haastatella. Ei sillä minulle suurta merkitystä ole. Sen tietää, että siinä menee sellaiset 45 minuuttia aikaa. Nyt meni kuitenkin aika paljon aikaa kuulusteluihin pääsemiseen ja mikä vielä ikävämpää, kuulustelujen jälkeen meni ehkä vielä kauemmin aikaa turhaan odottamiseen. Kun ehti ajatella, että nyt taas mentiin, niin eipä heti mentykään. Kaikkiaan minulla taisi mennä sellaiset 2,5 tuntia tähän prosessiin. Siellä jotkut Venäjän kansalaiset – käsittääkseni ihan syntyperäiset venäläiset – kävivät kuumina, sillä kymmenkunta heistäkin otettiin haastatteluun. He ajattelivat välttävänsä tarkastukset kotimaahansa saavuttuaan, mutta eivät pää välttäneetkään. Tuollaisessa tilanteessa kannattaa kuitenkin pitää pää kylmänä. Minulle esitetyt kysymykset eivät olleet mitään

erikoisia eikä niissä ollut minkäänlaisia poliittisia kysymyksiä. Se oli jopa erikoista. Ehdin vasta aikaisin aamulla Tuutariin, mutta ehdin sentään muutaman tunnin nukkua ennen kuin lähdin Pietariin kirkon keskustuimistolle hoitamaan asioita.

Kirkon nimi vaihtui

Inkerin kirkon nimi vaihtui syyskuussa. Venäjän oikeusministeriö hyväksyi kirkon uuden ustaavin pitkällisen ”pingis-ottelun” jälkeen. Toisin sanoen oikeusministeriö teki välillä muutosehdotuksia, kirkko muutoksia ja näin pallo lensi sinne ja tänne, kunnes ustaavi eli kirkon perusasiakirja sai lainvoiman. Ilman tällaista asiakirjaa millään venäläisellä organisaatiolla ei ole edellytyksiä toimia. Myös kirkon leima on muutettu, mikä ei ole Venäjällä vähäpätöinen asia. Sain syyskuun alussa uuden vuosiviisumin. Tällä kertaa viisumi on Inkerin kirkon kutsulla hankittu. Niinpä viisumissani lukee edelleen ja vielä melkein vuoden ”Inkerin kirkko”. Se on siis jo historiallinen asiakirja! Ajan myötä myös seurakuntien on vaihdettava omat ustaavinsa, joissa on maininta sen kuulumisesta uuden Venäjän luterilaisen kirkon yhteyteen. Mielenkiintoinen asia oli huomata Omskissa, että seurakunnan virallinen nimi on ”Inkerin kirkon Omskin seurakunta”. Inkerin kirkko on siis nimensä menettänyt, mutta ainakin yhdellä siperialaisella seurakunnalla on vielä nimessään tallella ”Inkerin kirkko”. Toisilla siperialaisilla seurakunnilla ei ole nimessään mainintaa kirkosta. Esimerkiksi Krasnojarskissa seurakunnan nimi on ”Pyhän Kolminaisuuden seurakunta Krasnojarskissa”.

Kirkon nimen vaihdos on ollut yllättävän monelle inkeriläiselle ja joillekin muillekin kirkon jäsenille tunnetasolla vaikea asia. Sen voi ymmärtää, mutta tämän kirkon historiassa on ollut monta nimeä. Inkerin kirkko-nimellä tai oikeastaan ”Inkerin evankelis-luterilainen kirkko Venäjän federaation alueella” -nimellä on ollut kirkon nimenä oikeastaan vain noin kolme ja puoli vuosikymmentä. Voimme suomalaisina puhua edelleen Inkerin kirkosta. Vielä ei ole oikeastaan päätetty virallisesti sitä, mitä nimeä kirkko tulee käyttämään virallisesti suomeksi. Venäjän luterilainen kirkko on omanlaisensa suomennos sen venäjänkielisestä nimestä. Se ei täysin välitä kirkon nimeä suomeksi, mutta näillä mennään.

Suomenkielinen messu Skuoritsassa

Syyskuuisella Venäjän-matkalla en mennytkään saman tien Siperiaan, vaan jäin Tuutarin/Pietarin kulmille lähes viikoksi. Kun saavuin Pietariin, oli perjantai. Muista menoista oli jo tietynlainen suunnitelma, mutta sunnuntaille en ollut varannut mitään, koska en ollut etukäteen varma, minne asti ehdin. Tuutarissa oli samaan aikaan käymässä Pasi Hujanen, joka edelleen kiertää kyliä vieden Sanaa ja sakramenteja sairaille ja vanhuksille koteihin. Pasilla oli sovitusti jumalanpalveluksen toimittaminen Skuoritsan kirkossa. Siellä pidetään kerran kuukaudessa kokonaan suomenkielinen messu, jonka useimmiten, kuten tällä kertaa, toimittaa Pasi Hujanen. Pasi kuitenkin ymmärtää sen, että osa tuohon jumalanpalvelukseen kokoontuvista ei ihan kunnolla ymmärrä suomea ja niinpä eräs seurakuntalainen yleensä kääntää hänen saarnansa venäjäksi. Kävi kuitenkin niin, että tälle kääntäjälle tuli este tulla jumalanpalvelukseen. Päätin lähteä Pasin kanssa Skuoritsaan. Sovimme Pasin kanssa, etten käännä saarnaa venäjäksi, mutta kerron hänen suomenkielisen saarnansa sisällön tiivistetysti venäjäksi saarnan jälkeen. Näin teimme.

Liturgiaan osallistuin sen verran, että autoin ehtoollisen jaossa. Siitä on paljon aikaa, kun olemme Pasin kanssa viimeksi toimittaneet yhdessä messun. Mooses Putron -messu puhuttelee minua erityisellä tavalla. Tutut suomalaiset ja venäläiset liturgiat ovat hyviä ja niihin on tottunut. Narvassa käytetään omanlaista väännöstä, joka vastaa ehkä nykyistä edeltävää 1900-luvulla käytössä ollutta suomalaista liturgiaa. Mooses Putron -messussa on kuitenkin jotain erityisen puhuttelevaa. Olin hyvin iloinen, että olin tuossa messussa, vaikka ylitullensa emme voi Venäjällä kovin paljon palvella enää suomeksi, vaan enemmän muilla kielillä. Havaitsin, että kirkossa oli tarjolla venäjänkielistä hartauskirjaani. Seurakunnan kanttori halusi ottaa kirjan nyt mukaansa, kun tuli messun yhteydessä tutustuneeksi kirjoittajaan.

Hienoa! Kirja onkin löytänyt niin hyvin ihmisten tykö, ettei sitä juuri ole enää jaossa. Pohdin uusintapainoksen ottamista.

Sumuinen vai aurinkoinen Omsk?

Saavuttuani Moskovaan myöhään illalla 17. syyskuuta mietin, että kuinka hyvin ehdin jatkolennoille. Ehdin tosi hyvin, sillä jatkolentoni lähtöaikaa oli siirretty viidellä tunnilla eteenpäin. Syyksi ilmoitettiin sumu Omskissa. Olen joskus kuullut, että näin voi tosiaan olla. Joskus Omskista eivät ole lentokoneet päässeet lähtemään eikä sinne saapumaan sankan sumun takia. No, ei auttanut muuta kuin odottaa. Enhän voinut mitään sille, että Omskissa on sumua. Yön tunnit sujuivat pitkälti työtä tekemällä. Onnekseni tällä kertaa internet toimi lentokentällä hyvin ja kävin muun muassa läpi Pasi Hujasen raamattutunteja, jotka oli käännetty venäjäksi. En uskaltanut käydä pitkäksenikään, koska olisi ollut ikävä myöhästyä jatkolennoilta mahdollisten liian syvien unien tähden. Jatkolento sujui hyvin.

Saavuttuani Omskiin ihmettelin säätä ja ajattelin, että onpa kumma. Vaikuttaa siltä, ettei täällä ole mitään sumua ollut. Olen lukuisia kertoja kirjoittanut näissä kirjeissäni siitä, kuinka aurinkoinen Omsk ottaa minut vastaan. Niin oli tälläkin kertaa. Pienen odottelun jälkeen seurakunnan kirkkoherra Jevgenii tuli hakemaan minut kentältä. Ajellessamme kohti seurakunnan kokoontumistilaa juttelimme Omskin ”sumusta”. Jevgenii kertoi, ettei Omskissa mitään sumua ollut ollut. Nähtävästi tämä oli Moskovassa keksitty selitys sille, ettei yöllä päästy lähtemään kohti Omskia. Tämän jälkeen aloimme vitsailla sumulla. Venäjällähän, jos joku myöhästyy jostakin tapaamisesta tai tilaisuudesta, selityksenä on yleensä ”probki” eli ruuhkat. Läheskään aina kyseessä eivät ole mitkään ruuhkat, mutta kun joku selitys täytyy antaa, on helppo kuitata tilanteet ruuhkilla. Lentokentältä saavuimme siis seurakunnan kokoontumistilaan, jossa osallistuin SLEY:n lähettien Teams-kokoukseen. Taas jäi yksi yö nukkumatta, mutta seuraavana yönä tulikin nukuttua pitkät unet.

Aktiiviset omskilaiset

Kirkkoherran kanssa kävin pitkät keskustelut seurakuntatyön kehittämisestä, johon hänellä tuntuu olevan intoa. Hyvä näin! Huolta on kuitenkin siitä, että hän saisi myös palkkaa. Inflaatio syö myös seurakuntalaisten ostovoimaa ja rajoittaa lahjoitusten määrää. Tämä on aika yleinen ongelma kirkossa. Ja aika sattuu olemaan monella tavalla haasteellinen lisätuen saamiseksi. Onneksi Omskissa on kuitenkin tavallista enemmän innokkuutta auttaa seurakuntatyössä niin toimin kuin lahjoituksin. Seurakuntalaiset kantavat huolta kirkkoherrastaan, mikä on oikein. Olen valmistellut opetusta 1. Johanneksen kirjeen kahdesta ensimmäisestä luvusta. Pystyin hyödyntämään tätä, kun minua pyydettiin pitämään raamattuopetus Omskin seurakunnassa. Suomessa opetin samasta asiasta myöhemmin – toivottavasti tulevaisuudessa useammankin kerran. Kun toimii kolmessa maassa Venäjällä, Virossa ja Suomessa on jopa välttämätöntä käyttää samaa materiaalia eri paikoissa.

Sunnuntai 20. syyskuuta oli suuri juhlapäivä Omskin seurakunnassa. Osallistuin kolmen nuoren naisen konfirmaation. Yksi heistä on Orlovkan kylästä kaupunkiin muuttanut. Hän on aikoinaan osallistunut siellä pidettyihin lastenleireihin ja kastettu kotikylässään. Nyt hän on löytänyt kaupungissa seurakuntamme. Tämä on yksi kylätyön tärkeä puoli. Nuoret voivat myöhemmin löytää seurakunnan opiskelupaikkakunnaltaan. Sain saarnata tuossa juhlamessussa. Samaisessa messussa toimi kanttorina seurakunnan pitkäaikainen kanttori, joka muuttaa Pietariin asumaan. Toivotimme hänelle hyvää matkaa ja että hän löytäisi Pietarista uuden kotiseurakunnan. Kirkkokahveilla ja niiden jälkeen puhuttiin monien ihmisten kanssa pitkään. Eräät pitkäaikaiset seurakuntalaiset halusivat kovasti minua halata ja lähettivät paljon terveisiä suomalaisille. Halauksien, ja joskus jopa poskisuudelman, antaminen, kohdistuu nyt ehkä entistä enemmän niihin harvoihin suomalaisiin, jotka vielä käyvät Siperiassa ja muilla alueilla kirkon seurakunnissa. Suomalaisia uskovaisia ja ystäviä ei ole unohdettu. Monet ovat kiitollisia ennen tehdystä työstä, joka on kantanut ja kantaa edelleen hedelmää. Erityisesti Omskissa on vuosien varrella ollut paljon lähetystyöntekijöitä, joiden työtä muistetaan edelleen lämmöllä. Sanan kylvö ei ole turhaa!

Nälkäiset karhut ja rotat

Omskista jatkoin matkaani Krasnojarskiin, jossa karhut ovat olleet tänä syksynä vaarallisen nälkäisiä. Ne ovat tulleet jopa kaupunkiin etsimään ruokaa, kun niille ei ole riittänyt huonon sadon vuoksi tavanomaiset metsän antimet. Karhuthan ovat tavallaan sympaattisia ja mukavan oloisia eläimiä, mutta ne ovat kuitenkin suuria petoja ja nälkäisinä jopa hengenvaarallisia. Karhut ovat hajottaneet aitoja ja syöneet pihoista omenapuun antimet sekä puusta että maasta. Valitettavasti useita ihmisiä on myös kuollut, kun he ovat sattuneet nälkäisen karhun tielle. Osa karhuista on tottunut ihmisiin ja luontainen arkuus on poissa. Nälkä tehostaa karhun ärtyisyyttä. Itse en karhuja kaupungilla nähnyt. Ongelma on suuri. Näin myös pitkästä aikaa rotan kadulla. Se oli pyrkimässä majapaikkani pääovesta sisään, kun olin juuri tulossa ulos lähtökseni lentokentälle. Sen ei kuitenkaan onnistunut päästä sisälle. Sekin etsi nälkäisenä ruokaa. Luulen kuitenkin, että rotan on helpompi löytää suurkaupungissa ruokaa kuin karhun. Kumpaankaan eläimeen ei olisi kovin hyvin törmätä.

Krasnojarskissa ei mitään uutta

Krasnojarskiin ei ole edelleenkään löytynyt uutta kirkkoherraa. Toimitin kirkossa viikkomessun ja tapasin erikseen juristia, että hän auttaisi pysähdyksissä olevaa kahden seurakunnan yhdistymistä. Kyse on oikeudellisista asioista, joissa kyseinen henkilö on asiantuntija. Myös Krasnojarskissa kaivataan suomalaisia. Ymmärrän myös sen, mutta minä kaipaen Krasnojarskiin enemmän aktiivisuutta ja halua edistää seurakunnan työtä. Kun muualla meillä on paljon edistystä, ei sen pitäisi Krasnojarskissakaan täysin mahdotonta olla.

Pyhä isä

Palasin Euroopan unioniin Ivangorodin kautta. Ivangorodissa passintarkastaja kutsui minua ”Pyhäksi isäksi”, kun ojensin hänelle passini. Vastasin siihen: ”Juuri se.” Nimenomaan tuollaisessa yhteydessä on hyvä, että virkailijat tietävät, kenen kanssa ovat tekemisissä. Hän muisti minut ja minä hänet. Vaikka aika usein henkilökunta vaihtuu, muistin tuon naisen hyvin. Hän on hyvin ystävällinen, jota ei voi sanoa läheskään kaikista. Ivangorodissa minua kohtaan ovat virkailijat olleet asiallisia. En moiti. Ystävällisyydestä huolimatta minun piti varmaan kymmenisen minuuttia odottaa penkillä, että pääsin jatkamaan matkaa kohti Narvaa. Tällainen käytäntö on ollut jo jonkun aikaa Ivangorodissa oman kokemukseni mukaan. Palvelin Narvassa messun merkeissä. Tänä syksynä minulla onkin Narvassa useita jumalanpalvelusvuoroja ja Virossa on tulossa tilaisuuksia niin Tallinnassa kuin Tartossakin Narvan ohella. Niistä kirjoitan todennäköisesti seuraavan kirjeen yhteydessä.

Siperian palvelijat

Esitin edellisessä kirjeessäni kuva-arvoituksen. Kuinka monen maan kansalaisia kuvassa on? Vastauksia kysymykseen tuli yksi. Liekö asia unohtunut vai eikö mahtanut kiinnostaa lukijoita. Oikea vastaus on neljän maan kansalaisia, mutta hyväksytty vastaus on myös viiden maan kansalaisia. Vastaus on neljä, jos ajatellaan maallisia kansalaisuuksia: Venäjä, Viro, Suomi ja USA. Mutta myös viisi on oikea vastaus, kun hyväksytään myös taivaan kansalaisuus. Onhan uskovien Jumalan kansan jäsenet jo täällä maan päällä taivaan kansalaisia, vaikkeivät ole vielä päässeet perille kirkkauteen. Mainittakoon, että yhdellä kuvan henkilöistä on kahden maan kansalaisuus pelkästään maallisessa mielessä ajatellen.

Kannatuskäyrä

Kirjeen kuvassa on pitkästä aikaa työni tukirenkaan kannatuskäyrä. Se kertoo siitä, että viime aikoina on päästy hyvään vauhtiin ja menty ohi edellisen vuoden kannatuksesta vastaavana ajankohtana. Varsinainen tavoite on vielä korkeammalla kuin pitää. Suunta on kuitenkin edelleen oikea. Sydämellinen kiitos rukouksista, taloudellisesta ja kaikesta muusta tuesta työni hyväksi. Yhteinen työemme evankeliumin ja ihmisten autuuden tähden saa jatkua. Evankeliumi saa kuulua!

Sana

”Jumala on katsonut kansansa puoleen” (Luuk. 7:16)

Saarnasin Omskin seurakunnan messussa syyskuun 20. päivänä kuolemasta. Evankeliumiteksti kertoi Nainin leskestä, jonka poikaa oltiin hautaamassa. Jeesus tuli kuitenkin paikalle ja herätti pojan Jumalan sanan ihmeellisellä voimalla. Saarnassani totesin, ettei ihminen voi kuolemalle mitään. Ihminen ei voita kuolemaa. Ihminen on täysin avuton sen suhteen. Synti on kuoleman palkka ja sen tähden kukaan meistä ei jää tänne. Jotkut saattavat olla kateellisia tuolle leskinaiselle, jonka poika palasi elämään tätä elämää. Paluu tähän elämään on paluuta syntiinlangenneeseen maailmaan. Se on paluu elämään, jossa sairastetaan, kärsitään, tehdään kovaa työtä ja ollaan monella tavalla vajavaisia. Jonain päivänä myöhemmin tuo poika kuitenkin kuoli tälle elämälle. Siirtyminen ajasta iankaikkisuuteen on siirtymistä elämään senkaltaista elämää, jota Jumala on tarkoittanut ihmisen elävän. Se on yltäkylläistä elämää vailla huolia ja murheita. Se on synnitöntä elämää.

Muutama päivä myöhemmin ollessani Krasnojarskissa sain tiedon äitini kuolemasta. Äitini menehtyi syöpään eikä kuolema tullut suurena yllätyksenä. Ennen kyseistä matkaa olin käynyt hänen luonaan toimittamassa ehtoollisen. Ehtoollisen jälkeen hän sanoi: ”Nyt kaikki on hyvin.” Viimeisenä kokonaisena elinpäivänään hän oli sanonut sairaalassa useampaan kertaan: ”Jeesus tulee minut hakemaan.” Ajallisen elämänsä viimeisinä aikoina äitini alkoi kaivata ehtoollista, kun ruumiilliset voivat olivat jo heikot. Jumalan sana ja sakramentit saivat kantaa hänet iankaikkiseen elämään. Äitini ei puhunut enää itsestään, vaan Vapahtajasta. Jumala armo kulkee aina edellä. Tämän vuoksi Jumalan sanan julistaminen ja sakramenttien toimittaminen ovat tärkeitä asioita. Ei kukaan meistä pelasta ketään. Ei meidän kätemme kannata ketään taivaan kotiin emmekä me avaa taivaan ovea. Herra on antanut meille nämä kalliit armonvälineet käytettäväksi, mutta Pyhä Henki synnyttää ja vahvistaa uskoa näiden välineiden kautta.

Äidin kuolinpäivä oli herkkä päivä minulle. En pystynyt paljon puhumaan kirkon kanslianeuvoston etäkokouksessa. Muut varmaan ajattelivat, että suren kovasti äitini kuolemaa. Todellisuudessa olin syvästi liikuttunut äitini onnellisesta lähdöstä. Keitä me täällä olemme ja mitä me saamme täällä aikaan. Sillä on vähän merkitystä. Sillä, että Jeesus tulee juuri oikeaan aikaan hakemaan väsyneen kulkijan kotiin, sillä on valtava merkitys. On surua, on iloa. Sellaista on elämä täällä, vaan ”Taivaassa, ratki taivaassa on autuus määrätön. Enkelten pyhain seurassa on riemu ääretön, ja kasvoista niin kasvoihin myös nähdään Herra korkehin, Herramme Sebaot.” (Vrs. 617:1) Evankeliumin työ jatkuu. Tämä oli äitini tahto minun kohdallani ja se on Herran tahto minun ja monen muun kohdalla. Evankeliumi kantaa kerran myös evankeliumin julistajat taivaaseen yksin armosta, Kristuksen tähden.

Lähetysterveisin,

Ville

Esirukousaiheita:

Voimia ja lohdutusta kaikille sureville!

Rauhaa maailman kansoille

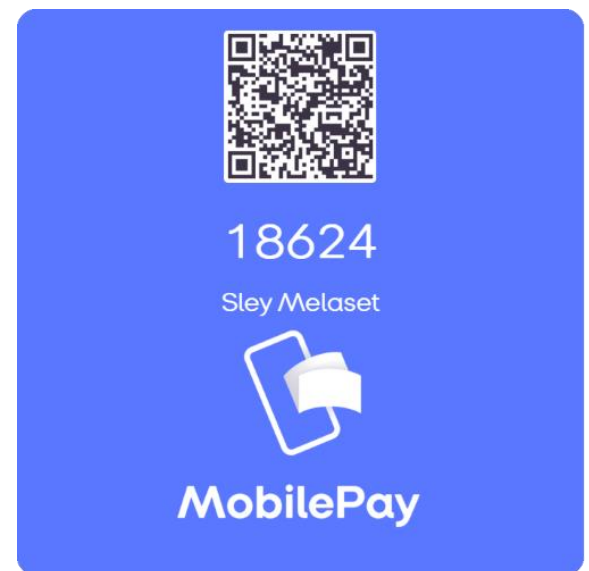
Varjelusta ja siunausta matkoille

Syksyn suunnitelmat Siperian rovastikunnassa

Kirkkoherra Krasnojarskiin

ville.melanen@sley.fi

<https://www.taivaallinenlahja.fi/susanna-ja-ville-melanen>

Haluaisitko olla mukana lähetystyössä? Jos haluat tukea Ville Melasen: työtä, voit laittaa haluamasi summan Sleyn lahjoitustilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH. Käytä henkilökohtaista viitenumeroasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena, tai kirjoita viestikenttään Ville Melasen rengas + oma kotiseurakuntasi. Säännöllisestä kuukausilahjoittamisesta saat tietoa täältä <https://www.taivaallinenlahja.fi/kuukausilahjoittaminen> tai Leea Gröhniltä, leea.grohn@sley.fi, puh. 044 767 5201

Viitenumero- ja osoiteasiat: anu.laine@sley.fi tai puh. 044 298 2601

Tukesi tekee mahdolliseksi evankeliumin viemisen niiden pariin, jotka eivät vielä tunne Kristusta.

Kiitos tuestasi! Jumala lahjasi siunatkoon.

Keräyslupa RA/2021/1127